

Sygn. akt X P 653/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: Zofia Raś, Anna Pawłowska

Protokolant: Magdalena Stankiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2015 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa: J. M., J. P., I. F.

przeciwko: (...) we W.

o przywrócenie do pracy

I. oddała powództwa;

II. zasądza od każdej z powódek J. M., J. P., I. F. na rzecz strony pozwanej kwotę po 60 zł., tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. orzeka iż nieuiszczone koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 marca 2015 r. (data stempla pocztowego) **J. M.** wniosła do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o uznanie wypowiedzenia o pracę z dnia 13 kwietnia 2015 r., (doręczonego w dniu 15 kwietnia 2015 r.) dokonanego przez pozwanego (...) we W. za bezpodstawne oraz o zmianę sposobu wypowiedzenia umowy o pracę na wypowiedzenie z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, że była pracownikiem służby cywilnej pozwanego, zatrudnionym na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 01 października 2004 r. na stanowisku specjalisty. W dniu 15 kwietnia 2015 r. pracodawca rozwiązał z powódką stosunek pracy na podstawie art. 52 § 1 pkt k. p. w związku z art. 9 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014 r., poz. 1111 z późn. zm.). Po złożeniu powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, przełożony poinformował powódkę, że może wystąpić z podaniem o rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron, na co dał 2 minuty do zastanowienia. Powódka działając pod presją sporządziła prośbę o zwolnienie z pracy. W dniu 20 kwietnia 2015 r. powódka drogą elektroniczną powiadomiła kadry pozwanego o uchyleniu się przez nią od skutków prawnych oświadczenia strony powodowej o rozwiązaniu umowy o pracę z dniem 15 kwietnia 2015 r. za porozumieniem stron, bowiem zostało ono na powódce wymuszone. Powódka wskazała, że posiadała nie budzący zastrzeżeń 11-letni staż pracy. Ze strony petentów nigdy na powódkę nie było skarg. Wskazała ponadto, iż pracę pierwotnie świadczyła w oddziale ds. Obsługi Archiwum w J., a potem w L. w związku ze zmianą siedziby Oddziału ds. Obsługi Archiwum. Podniosła, iż wbrew

zapewnieniom dyrektora nie otrzymała dodatkowych funduszy na rekompensatę dojazdów z miejsca zamieszkania do L., gdzie świadczyła pracę. Nie otrzymała również podwyżki wynagrodzenia. Powódka wraz z dwoma innymi pracownicami pozwanego dojeżdżała do (...) km w jedną stronę. W celu zminimalizowania kosztów dojazdu wszystkie pracownice dojeżdżały jednym środkiem transportu. Pozwana podniosła, że w dniu 01 kwietnia 2015 r. współpracująca z nią w Oddziale ds. Obsługi Archiwum w L., J. P. próbowała połączyć się telefonicznie z Kierownikiem Oddziału ds. Obsługi Archiwum we W. oraz z Dyrektorem Wydziału Organizacyjnego we W., w celu poinformowania o konieczności wcześniejszego wyjścia z pracy z powodu wizyty u lekarza w miejscu zamieszkania, tj. w J.. Sekretariat Dyrektora Wydziału udzielił jej informacji, że Dyrektor jest nieuchwytny, a współpracownik dzielący pokój z Panią Kierownik, udzielił informacji, że Kierowniczką jest na urlopie. Powódka wskazała, że wobec niemożliwości poinformowania przełożonych, opuściła wraz z pozostałymi dwiema pracownicami po godzinie 14-tej miejsce pracy, bowiem wszystkie poruszały się jednym środkiem transportu.

Powódka podniósł ponadto, że przełożony nie wykazywał zainteresowania pracą oddziału, problemami ze stanem technicznym regałów, na których zgromadzone były dokumenty. Powódka wniosła ponadto o łączne rozpoznanie jej sprawy wraz ze sprawami I. Z. (1) i J. P., bowiem ich pozwy są spójne i dotyczą tego samego zdarzenia (pismo procesowe, k. 2-6 sprawy o sygn. akt IV P89/15, a następnie o sygn. akt XP 653/15).

Powódka J. M. w piśmie z dnia 03 czerwca 2015 r. sprecyzowała żądanie pozwu i wniosła o przywrócenie do pracy (k. 25 sprawy o sygn. akt IV P 164/15).

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o przekazanie sprawy według właściwości, na podstawie przepisu art. 29 kpc, do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział Pracy we W. oraz oddalenie powództwa w całości, zasądzenie na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, iż w pozwie powódka podnosiła zarzuty ekskulpujące ją od odpowiedzialności za okoliczności stanowiące podstawę rozwiązania umowy o pracę. Powódka samych okoliczności faktycznych wskazanych w piśmie rozwiązującym umowę o pracę nie zakwestionowała, co w świetle przesłanek przepisu art. 229 k.p.c. oznacza, że są one między stronami niesporne i nie wymagają dowodu. Pozwany wskazał, iż owe niesporne okoliczności to:

- powódka w dniu 01 kwietnia 2015 r., po godzinie 14:00, tj. na godzinę przed upływem normatywnego czasu pracy wraz ze współpracującymi opuściła miejsce pracy, odjeżdżając z nimi spod siedziby archiwum (...) L. samochodem prywatnym;

- koleżanka powódki - J. P. w rozmowie telefonicznej z Dyrektorem W. O., toczącej się tuż po odjeździe wszystkich pracownic spod budynku, w którym mieści się archiwum, zaświadczyła, mimo to, że powódka jest na stanowisku pracy czemu ona, będąc świadkiem rozmowy, nie zaprzeczyła;

- na żądanie dyrektora, wraz z koleżankami, wróciła do miejsca pracy;

- następnego dnia w rozmowie z bezpośrednim przełożonym nie zaprzeczyła by rozmowy z numeru stacjonarnego archiwum w L. były przekierowywane na telefon komórkowy tyle, że odmówiła ujawnienia czyj to był numer telefonu;

- co najmniej od kilku miesięcy wstecz od zdarzenia nie świadczyła pracy w normatywnym czasie 8 godzin, co wynika z posiadanego przez pracodawcę wykazu zrealizowanych połączeń telefonicznych.

Pozwany odniósł się do wywodów pozwu, wykazując ich bezpodstawność w odniesieniu do wskazanej przyczyny wypowiedzenia. Ponadto pozwany wskazał, że bezpodstawne są twierdzenia powódki o naruszeniu przez pracodawcę ustawy o służbie cywilnej, bowiem rozwiązał on ze stroną powodową umowę o pracę bez wypowiedzenia (pismo procesowe, k. 31-36 sprawy o sygn. akt IV P 164/15, a następnie o sygn. akt XP 653/15).

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt IVP 89/15, z powództwa J. M. postanowieniem z dnia 04 maja 2015 r. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał

Sądowi Rejonowemu w Legnicy IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jako właściwemu do rozpoznania (k. 16 sprawy o sygn. akt IVP 89/15).

Sąd Rejonowy w Legnicy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt IVP164/15, z powództwa J. M. postanowieniem z dnia 03 lipca 2015 r. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jako właściwemu do rozpoznania (k. 75-75v. sprawy o sygn. akt IV P 164/15, wcześniej o sygn. akt IV P89/15).

Pozwem z dnia 23 kwietnia 2015 r. (data prezentaty) **J. P.** wniosła do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o uznanie wypowiedzenia o pracę z dnia 13 kwietnia 2015 r., doręczonego w dniu 15 kwietnia 2015 r., dokonanego przez pozwanego (...) we W. za bezpodstawne oraz o zmianę sposobu wypowiedzenia umowy o pracę na wypowiedzenie z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, że była pracownikiem służby cywilnej pozwanego, zatrudnionym na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 05 lipca 1999 r. na stanowisku starszego specjalisty. W dniu 15 kwietnia 2015 r. pracodawca rozwiązał z powódką stosunek pracy na podstawie art. 52 § 1 pkt k. p. w związku z art. 9 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014, poz. 1111 z późn. zm.). Na poparcie swojego stanowiska, powódka przedstawiła taką samą argumentację jak powódka J. M. (pismo procesowe, k. 2-6 sprawy o sygn. akt IVP 88/15, akt k.63-67 sprawy o sygn. XP 653/15, wcześniej o sygn. akt XP 16715).

Powódka J. P. w piśmie z dnia 03 czerwca 2015 r. (data stempla pocztowego) sprecyzowała roszczenie i wniosła o przywrócenie do pracy w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę (k.25 sprawy o sygn. akt IV 167/15).

Strona pozwana, (...) we W. w odpowiedzi na pozew wniosła o przekazanie sprawy według właściwości, na podstawie przepisu art. 29 kpc, do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział Pracy we W. oraz oddalenie powództwa w całości, zasądzenie na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana podniosła taką samą argumentację jak w odpowiedzi na pozew powódki J. M. (pismo procesowe k. 31-36 o sygn. akt. IV P 167/15, wcześniej o sprawy o sygn. akt IV 88/15 a następnie o sygn. akt XP 660/15, a następnie o sygn. akt XP 653/15).

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt IV 88/15, z powództwa J. P. postanowieniem z dnia 04 maja 2015 r. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Legnicy IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jako właściwemu do rozpoznania (k. 16. sprawy o sygn. akt IV P 88/15

Sąd Rejonowy w Legnicy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt IV 167/15, z powództwa J. P. postanowieniem z dnia 13 lipca 2015 r. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jako właściwemu do rozpoznania (k. 78-78v. sprawy o sygn. akt IV P 167/15, wcześniej o sygn. akt IV 88/15).

Pozwem z dnia 23 marca 2015 r. (data prezentaty) **I. Z. (2)** wniosła do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o uznanie wypowiedzenia o pracę z dnia 13 kwietnia 2015 r., doręczonego w dniu 15 kwietnia 2015 r., dokonanego przez pozwanego (...) we W. za bezpodstawne oraz o zmianę sposobu wypowiedzenia umowy o pracę na wypowiedzenie z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, że była pracownikiem służby cywilnej pozwanego, zatrudnionym na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 01 września 2002 r. na stanowisku specjalisty. W dniu 15 kwietnia 2015 r. pracodawca rozwiązał z powódką stosunek pracy na podstawie art. 52 § 1 pkt kodeksu pracy w związku z art. 9 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014, poz. 1111 z późn. zm.).

Na poparcie swojego stanowiska, powódka przedstawiła taką samą argumentację jak Pani J. M. i Pani J. P. (pismo procesowe, k. 2-6 sprawy o sygn. IVP 87/15, a następnie o sygn. akt IVU 165/15, a następnie sprawy o sygn. akt 654/15, k. 68-72 sprawy o sygn. akt XP 653/15).

Powódka J. P. w piśmie z dnia 03 czerwca 2015 r. (data stempla pocztowego) sprecyzowała roszczenie i wniosła o przywrócenie do pracy w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę (k. 25 sprawy o sygn. akt IV 165/15).

Strona pozwana, (...) **we W.** w odpowiedzi na pozew wniosła o przekazanie sprawy według właściwości, na podstawie przepisu art. 29 kpc, do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział Pracy we W. oraz oddalenie powództwa w całości, zasądzenie na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana podniosła taką samą argumentację jak w odpowiedzi na pozew powódki J. M. oraz J. P. (pismo procesowe k. 31-36 sprawy o sygn. IVP 87/15, a następnie o sygn. akt IV 165/15 a następnie o sygn. akt XP 654/15, a następnie o sygn. akt XP 653/15).

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt IVP 87/15, z powództwa I. F. postanowieniem z dnia 04 maja 2015 r. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Legnicy IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jako właściwemu do rozpoznania (k. 16. sprawy o sygn. akt IV P 87/15).

Sąd Rejonowy w Legnicy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt IV 165/15, z powództwa I. F. postanowieniem z dnia 03 lipca 2015 r. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jako właściwemu do rozpoznania (k. 76-76v. sprawy o sygn. akt IV P 165/15, poprzednio o sygn. akt IVP 87/15, a następnie o sygn. akt XP 654/15, a następnie o sygn. akt XP 653/15).

Zarządzeniem z dnia 03 września 2015 r. w prawie z powództwa J. P. o sygnaturze akt XP 660/15 tut. sąd połączył ze sprawą sygnatura akt XP 653/15 do wspólnego rozpoznania (k.126 sprawy o sygn. akt XP 660/15).

Zarządzeniem z dnia 06 sierpnia 2015 r. w prawie z powództwa I. F. o sygnaturze akt XP 654/15 tut. sąd połączył ze sprawą sygnatura akt XP 653/15 do wspólnego rozpoznania (k.84 sprawy o sygn. akt XP 654/15).

W toku postępowania, w kolejnych pismach procesowych strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. M. była zatrudniona u pozwanego (...) we W. na podstawie umowy o pracę na czas określony zawartej w dniu 04 maja 2004 r., następnie na podstawie umowy zawartej w dniu 23 lipca 2004 r. na czas określony, a następnie na podstawie umowy zawartej na czas nieokreślony z dnia 28 października 2004 r. w pełnym wymiarze czasu pracy (40 godzin tygodniowo) na stanowisku referenta zaliczanego do grupy stanowisk wspomaganych w służbie cywilnej.

Dowód: - Umowa o pracę z dnia 04 maja 2004 r. – akta osobowe załącznik do akt sprawy

- Umowa o pracę z dnia 23 lipca 2004 r. – akta osobowe załącznik do akt sprawy

- Umowa o pracę z dnia 28 października 2004 r. (k. 7 sprawy o sygn. akt XP 653/15 (kserokopia), akta osobowe załącznik do akt sprawy (oryginał)

- Świadectwo pracy - akta osobowe załącznik do akt sprawy

Pismem z dnia 09 listopada 2012 r. pozwany wypowiedział powódce J. M. warunki umowy o pracę zawartej w dniu 01 października 2004 r. w części dotyczącej warunków pracy z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia. Po

upływie okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 01 marca 2013 r. zaproponował nowe warunki umowy o pracę, wskazując jako miejsce wykonywania pracy: L., ul. (...).

Dowód: - Wypowiedzenie warunków umowy o pracę z dnia 09 listopada 2012 r. (k. 13 sprawy o sygn. akt XP 653/15 (kserokopia), akta osobowe załącznik do akt sprawy

Powódka J. M. w związku ze zmianą miejsca wykonywania pracy zwróciła się do pozwanego o podwyżkę wynagrodzenia. Pracodawca nie wyraził zgody na zmianę wysokości otrzymywanego wynagrodzenia.

Dowód: Pismo (...) z dnia 31 stycznia 2013 r. (k. 14 sprawy o sygn. akt XP 653/15 (kserokopia), akta osobowe załącznik do akt sprawy

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki J. M. wynosiło 2.964,42 zł brutto.

Dowód: Zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 29 czerwca 2015 r. (k. 38)

Powódka J. P. była zatrudniona u pozwanego (...) we W. od 01 lutego 1999 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony zawartej w dniu 02 lutego 1999 r. w wymiarze 1/2 etatu (20 godzin) na stanowisku specjalisty ds. organizacyjnych, następnie na podstawie umowy o pracę na czas określony zawartej w dniu 04 maja 1999 r. w pełnym wymiarze czasu pracy (40 godzin) na stanowisku specjalisty ds. organizacyjnych, następnie na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w dniu 05 lipca 1999 r. w pełnym wymiarze czasu pracy (40 godzin) na stanowisku specjalisty.

Dowód:- Umowa o pracę z dnia 02 lutego 1999 r. – akta osobowe załącznik do akt sprawy

- Umowa o pracę z dnia 04 maja 1999 r. – akta osobowe załącznik do akt sprawy

- Umowa o pracę z dnia 05 lipca 1999 r. (k. 7 sprawy o sygn. akt IV P 88/15 (kserokopia), akta osobowe załącznik do akt sprawy (oryginał)

- Świadectwo pracy - akta osobowe załącznik do akt sprawy

Pismem z dnia 09 listopada 2012 r. pozwany wypowiedział powódce J. P. warunki umowy o pracę zawartej w dniu 05 lipca 1999 r. w części dotyczącej warunków pracy z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia. Po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 01 marca 2013 r. zaproponował nowe warunki umowy o pracę, wskazując jako miejsce wykonywania pracy: L., ul. (...).

Dowód: - Wypowiedzenie warunków umowy o pracę z dnia 09 listopada 2012 r. (k. 13 sprawy o sygn. akt IV P 88/15 (kserokopia), akta osobowe załącznik do akt sprawy

Powódka J. P. w związku ze zmianą miejsca wykonywania pracy zwróciła się do pozwanego o podwyżkę wynagrodzenia. Pracodawca nie wyraził zgody na zmianę wysokości otrzymywanego wynagrodzenia.

Dowód:- Pismo (...) z dnia 31 stycznia 2013 r. (k. 14 sprawy o sygn. akt IV P 88/15 (kserokopia), akta osobowe załącznik do akt sprawy

Pismem z dnia 30 stycznia 2014 r. pozwany wypowiedział powódce J. P., pełniącej funkcję Kierownika Oddziału ds. Obsługi Archiwum, warunki umowy o pracę zawartej w dniu 05 lipca 1999 r. w części dotyczącej warunków pracy z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia. Po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 01 marca 2013 r. zaproponował nowe warunki umowy o pracę, tj. stanowisko starszego specjalisty oraz wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 3 279,22 zł.

Dowód:- Wypowiedzenie warunków umowy o pracę z dnia 30 stycznia 2014 r.- akta osobowe załącznik do akt sprawy

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki J. P. wynosiło 3.902,27 zł brutto.

Dowód:- Zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 29 czerwca 2015 r. (k. 38 sprawy o sygn. akt IVP 167/15)

Powódka I. F. była zatrudniona u pozwanego (...) we W. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony w dniu 12 marca 2001 r., następnie od 01 października 2001 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony w dniu 01 października 2001 r., następnie na podstawie umowy zawartej w dniu 01 września 2002 r. na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy (40 godzin tygodniowo) na stanowisku referenta zaliczanego do grupy stanowisk wspomaganych w służbie cywilnej.

Dowód:- Umowa o pracę z dnia 12 marca 2001 r. – akta osobowe załącznik do akt sprawy

- Umowa o pracę z dnia 01 października 2001 r. – akta osobowe załącznik do akt sprawy

- Umowa o pracę z dnia 01 września 2002 r. (k. 7 sprawy o sygn. akt IVP 87/15 (kserokopia), akta osobowe załącznik do akt sprawy (oryginał)

- Świadectwo pracy - akta osobowe załącznik do akt sprawy

Pismem z dnia 09 listopada 2012 r. pozwany wypowiedział powódce I. F. warunki umowy o pracę zawartej w dniu 01 września 2002 r. w części dotyczącej warunków pracy z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia. Po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 01 marca 2013 r. zaproponował nowe warunki umowy o pracę, wskazując jako miejsce wykonywania pracy: L., ul. (...).

Dowód: Wypowiedzenie warunków umowy o pracę z dnia 09 listopada 2012 r. (k. 13 sprawy o sygn. akt IVP 87/15 (kserokopia), akta osobowe załącznik do akt sprawy

Powódka I. F. w związku ze zmianą miejsca wykonywania pracy zwróciła się do pozwanego o podwyżkę wynagrodzenia. Pracodawca nie wyraził zgody na zmianę wysokości otrzymywanego wynagrodzenia.

Dowód: Pismo (...) z dnia 31 stycznia 2013 r. (k. 13 sprawy o sygn. akt IVP 87/15 (kserokopia) (akta osobowe załącznik do akt sprawy)

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki I. F. wynosiło 3.282,03 zł brutto.

Dowód: Zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 29 czerwca 2015 r. (k. 38 sprawy o sygn. akt IV P 165/15)

Pozwany pismem z dnia 12 lutego 2013 r. skierowanym do J. P., pełniącej funkcję Kierownika Oddziału ds. obsługi archiwum do w związku z przyjęciem zaproponowanych pismem z dnia 09 listopada 2012 r., Nr WO. (...), 2012 nowych warunków pracy dotyczących zmiany miejsca wykonywania pracy, poinformował, że od dnia 01 marca 2013 r. w Oddziale ds. Obsługi Archiwum w L. przy ul. (...) praca odbywać będzie się w siedzibie oddziału od poniedziałku do piątku, w godzinach od 7:00 do 15:00.

Jednocześnie strona pozwana zobowiązała powódkę J. P. do zapoznania z treścią wymienionego pisma pozostałych pracowników oddziału, tj. J. M. i I. F..

Dowód: Pismo (...) z dnia 12 lutego 2013 r. (akta osobowe załącznik do akt sprawy)

Wszystkie trzy powódki miały obowiązek świadczyć pracę od godziny 7:00 do 15:00 w L. przy ul. (...).

Wszystkie powódki pracowały w jednym budynku. W tym miejscu nie świadczył pracy żaden inny pracownik strony pozwanej.

Budynek, w którym pracowały powódki należał do U. C., który rygorystycznie przestrzegał zasad jego użytkowania, m. in. godzin otwarcia od 7:00 do 15:00. Mieściły się w nim archiwa (...) we W. oraz (...) Urzędu Wojewódzkiego. Biura i archiwa obu wymienionych instytucji znajdowały się na pierwszym piętrze po przeciwnych stronach korytarza. Pracownicy obu instytucji praktycznie każdego dnia mijały się na korytarzu, wyraźnie słyszały odgłosy oraz kroki osób przemieszczających się po wspólnym korytarzu.

W L. jest jeszcze oddział kuratorium przy innej ulicy.

W czasie, kiedy powódki świadczyły pracę w L. nie było prowadzonej rejestracji przyścia i wyjścia do pracy, rejestracji pobierania kluczy.

W czasie pracy powódek żaden z pracowników pozwanego, w tym również powódki, nie posiadał blankietowej zgody na to by przyjeżdżać do pracy później oraz aby z niej wychodzić wcześniej. Ponadto nie było możliwości na udzielenie zgody wszystkim pracownikom na codzienne wcześniejsze opuszczanie miejsca pracy, to bowiem wynikało z odgórnych nakazów Archiwum Państwowego.

Pracodawca powódek działał w zaufaniu, że powódki świadczą pracę wynikającą z regulaminu pracy, tj. w godzinach od 7:00 do 15:00.

Zgoda na późniejsze przybycie do pracy bądź na wcześniejsze z niej wyjście uzależniona była od indywidualnego przypadku i była każdorazowo wydawana przez przełożonych.

Bezpośrednim przełożonym powódek do 2006 r. oraz był Dyrektor W. O. Pan Z. K. (1), natomiast od 2006 r. był przełożonym pośrednim, gdyż bezpośrednim przełożonym została Kierownik Archiwum - A. J..

A. J., świadcząca pracę we W. jako kierownik archiwum zdalnie koordynowała pracę powódek.

Do zakresu obowiązków powódek należało:

- 1) przyjmowanie uporządkowanej dokumentacji spraw ostatecznie zakończonych do archiwum zakładowego ze szkół zlikwidowanych jak i (...).
- 2) Porządkowanie materiałów archiwalnych przyjętych w stanie nieuporządkowanym w latach wcześniejszych do archiwum zakładowego.
- 3) Porządkowanie dokumentacji kategorii B przejętej w stanie nieuporządkowanym w latach wcześniejszych do archiwum zakładowego.
- 4) Sporządzanie duplikatów świadectw szkolnych i przebiegów nauczania.
- 5) Prowadzenie korespondencji w sprawach wydawanych duplikatów i zaświadczeń.
- 6) Obsługa klienta zewnętrznego w zakresie udostępnienia dokumentacji i udzielenia informacji o miejscu przechowywania dokumentów jak i informowanie szkół o tym, jak archiwizować dokumentację szkoły przygotowanej do zlikwidowania.
- 7) Przygotowanie brakowania dokumentacji niearchiwalnej zgromadzonej w archiwum w L..
- 8) Zastępowanie innego pracownika archiwum podczas jego nieobecności wraz z odpowiedzialnością za prawidłową realizację zadań na tym stanowisku pracy.
- 9) Wykonywanie innych poleceń bezpośredniego przełożonego.

Sporadycznie powódki zwracały się do A. J. o zapytaniem o zgodę na późniejszy przyjazd do pracy, bądź wcześniejszy z niej wyjazd. Tak sytuacja miała miejsce np. w 2014 r., kiedy powódki jednorazowo zwróciły się do A. J. o wyrażenie zgody na późniejszy przyjazd do pracy ze względu na konieczność stawienia się przez powódki na rozprawie w sądzie w Jeleniej Górze. Wówczas uzyskały zgodę na późniejsze stawiennictwo w pracy.

J. P. w dniu 01 kwietnia 2015 r. bezskutecznie próbowała się telefonicznie skontaktować z kierownik A. J., w celu potwierdzenia możliwości wcześniejszego wyjścia z pracy z powodu umówionej wizyty lekarskiej. Współpracownica A. J. poinformowała powódkę J. P., że A. J. przebywa na urlopie. Sekretariat Dyrektora Wydziału udzielił informacji, że Dyrektor Wydziału jest nieuchwytny.

Dowód:- Przesłuchanie świadka A. J. (k.124-126, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Przesłuchanie świadka Z. K. (1) (k.126-128, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Zakres czynności powódki J. M., akta osobowe złącznik do akt sprawy,

- Zakres czynności powódki J. P., akta osobowe złącznik do akt sprawy,

- Zakres czynności powódki I. F., akta osobowe złącznik do akt sprawy

- Przesłuchanie powódki J. M. w charakterze strony (k.144-145, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

- Przesłuchanie powódki I. F. w charakterze strony (k.142-144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

- Przesłuchanie powódki J. P. w charakterze strony (k.144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

Powódki w miejscu pracy miały do dyspozycji służbowy telefon stacjonarny z oficjalnie podanym numerem na stronie internetowej (...) oraz Internet.

Powódki nie miały służbowych komórek.

Powódki nie posiadały również zawartej umowy z pracodawcą na wykorzystywanie prywatnego telefonu komórkowego dla celów służbowych.

Powódki nie miały zgody na przekierowywanie rozmów z telefonu służbowego na prywatny telefon komórkowy.

Dowód:- Przesłuchanie świadka A. J. (k.124-126, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Przesłuchanie świadka Z. K. (1) (k.126-128, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Przesłuchanie powódki J. M. w charakterze strony (k.144-145, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

- Przesłuchanie powódki I. F. w charakterze strony (k.142-144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

- Przesłuchanie powódki J. P. w charakterze strony (k.144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

W styczniu 2015 r. kierownik A. J. zaobserwowała problemy techniczne z połączeniami z oddziałem w L., tj. dziwne dźwięki podczas łączenia oraz wydłużony czas łączenia telefonicznego. O tym problemie poinformowała Dyrektora Wydziału organizacyjnego Z. K. (1). Wówczas pracownica pozwanego K. T. uzyskała informację od operatora

telefonicznego, że problemy techniczne mogą wynikać z faktu przekierowywania rozmów na inny numer telefonu, który w bilingach oznaczony jest symbolem gwiazdki. Operator telefoniczny udostępnił pozwanemu bilingi rozmów telefonicznych za miesiąc styczeń 2015 r. telefonu stacjonarnego o numerze: 76 871 95 92 mieszczącego się w Oddziale ds. Obsługi Archiwum w L. przy ul. (...). Rozmowy telefoniczne z wymienionego telefonu przed godziną 14:00, lub po godz. 14:00 były przekierowywane na numer komórkowy a także rano od godziny 7:30 z powrotem na numer stacjonarny.

Pozwany zwrócił się do operatora telefonicznego o udostępnienie bilingów rozmów telefonicznych również za okres od listopada 2013 r. do kwietnia 2014 r.

W wymienionych bilingach występowała ta sama prawidłowość: były przekierowania na różne numery telefonów komórkowych również między godziną 7:30 a 8:00 oraz około godziny 14-tej.

W czasie kiedy następowało przekierowanie rozmów powódki nie było w miejscu pracy.

Powódki praktycznie każdego dnia stawiały się do pracy około godziny 7:30, 7:40, i wychodziły z niej około godziny 14:00.

Pracownice Urzędu Wojewódzkiego często słyszały, kiedy powódki opuszczały miejsce pracy i kiedy do niego przyjeżdżały. Widziały, że powódki przyjeżdżają do pracy około godziny 7.30 i wychodzą z pracy około godziny 14-tej.

Pracownice Urzędu Wojewódzkiego miały taką możliwość stwierdzenia godziny przyścia powódek do pracy i godziny ich wyjść, gdyż ich pomieszczenie biurowe mieściło się na przeciwko biura powódek i zwykle było otwarte. Z. R. (1) miała biurko na przeciwko zegara. Słyszały kiedy ktoś wchodzi i wychodzi, ponieważ są tam duże metalowe drzwi. Ponadto często pracownice sprawdzały kto wchodzi, ponieważ w archiwum były przechowywane dane osobowe. Dużo ludzi wchodziło pomijając informację, że należy wcześniej dzwonić. Magazyny były zamknięte a duże metalowe drzwi nie.

W w/w sposób H. D. i Z. R. (2) widziały i słyszały kiedy powódki przychodzą i opuszczają miejsce pracy.

Dowód: - Przesłuchanie świadka A. J. (k.124-126, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Przesłuchanie świadka Z. K. (1) (k.126-128, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Przesłuchanie świadka H. D. (k. 128-129, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Przesłuchanie świadka Z. R. (1) (k.129-130, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Wykaz realizowanych połączeń - nr linii 76 871 85 92 (k. 41-63)

W dniu 01 kwietnia 2015 r. A. J. - Kierownik Oddziału Archiwum wraz z Dyrektorem W. O. Z. K. (1) oraz kierowcą A. M. ok. 12:30 wyjechali z W. do L. na ulicę (...) w celu zweryfikowania swoich podejrzeń o samowolnym opuszczaniu przez powódki miejsca pracy. Podróż służbowa odbyła się w celu sprawdzenia obecności powódek na stanowiskach pracy i potwierdzenia posiadanych na podstawie wykazów zrealizowanych połączeń telefonicznych, wątpliwości co do wykonywania pracy przez powódki pracy godzinach wskazanych w Regulaminie Pracy tj. od 7:00 do 15:00.

Po przybyciu na miejsce Kierownika Oddziału, Dyrektora i kierowcy, służbowy samochód zaparkowano na parkingu przed budynkiem, przodem do wejścia budynku, w którym mieścił się Oddział ds. Obsługi Archiwum w L. przy ul. (...).

Około godziny 14-tej z budynku wyszły powódki, udały się do samochodu osobowego, którym następnie odjechały, co widzieli siedzący w samochodzie służbowym: Dyrektor W. O. Z. K. (1) oraz Kierownikiem Oddziału Archiwum A. J..

Powódki nie poinformowały wcześniej bezpośredniego przełożonego o zamiarze wcześniejszego wyjścia z pracy i nie uzyskały zgody na wcześniejsze wyjście z pracy w dniu 01 kwietnia 2015 r.

Po odjeździe powódek, Dyrektor Z. K. (1) wysiadł ze służbowego samochodu i udał się do Oddziału. Drzwi do pomieszczenia, w którym pracowały powódki były zamknięte. Wówczas pracownica (...), H. D. wyszła i zapytała w czym może pomóc. Dyrektor powiedział, że ma do załatwienia sprawę. Został poinformowany przez H. D., że powódki już wyszły z pracy. Wówczas H. D. zaoferowała, pomoc, chciała przekazać formularz pozwanego do wypełnienia myśląc, że jest on petentem, który przyszedł do archiwum pozwanego w celu załatwienia swojej sprawy. H. D. i jej współpracownica Z. R. (1), wielokrotnie w ten w ten sposób reagowały, kiedy powódki były nieobecne w godzinach ich pracy, tj. po godzinie 14-tej. Druki formularzy pracownicy Urzędu Wojewódzkiego miały od powódek. Dyrektor podziękował za pomoc, a następnie sprawdził własnoręcznie, że drzwi do pomieszczeń, w których powódki miały świadczyć pracę są zamknięte.

Dyrektor poprosił telefonicznie swoją sekretarkę we W. o połączenie telefoniczne z oddziałem w L.. Łączenie nastąpiło z dziwnym przekierowaniem. Telefon odebrała, jedna z powódek, wówczas Dyrektor poprosi J. P. do telefonu i zapytał z jakiego powodu aż tak długo trwało połączenie. W odpowiedzi usłyszał, że powódki są w magazynie. Wówczas odpowiedział, że właśnie jest pod magazynem i powódek tam nie ma.

Dyrektor poprosił, aby powódki wróciły na parking do miejsca pracy. Po kilkunastu minutach powódki przyjechały, wszystkie podeszły do dyrektora, który siedział w samochodzie służbowym.

Wówczas dyrektor polecił powódkom stawić się w dniu następnym o godzinie 9:00 w siedzibie pozwanego we W..

Dowód:- Przesłuchanie świadka A. J. (k.124-126, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Przesłuchanie świadka Z. K. (1) (k.126-128, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

Wykaz realizowanych połączeń, nr linii 76 871 85 92 w dniu 01 kwietnia 2015 r. (k. 60 v.-62)

- Przesłuchanie świadka H. D. (k. 128-129, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Przesłuchanie świadka Z. R. (1) (k.129-130, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

Powódki, po odjeździe dyrektora i kierowniczkę, telefonicznie skontaktowały się z kadrową K. Ś.. W czasie rozmowy telefonicznej powódka I. F. powiedziała, że ma umówioną wizytę stomatologa i w związku z tym wszystkie powódki wcześniej opuściły miejsce pracy. Z kadrową rozmawiał również J. P., ale nie powiedziała że jest chora i że tego dnia miała wizytę u lekarza.

Powódki wyszły z pracy o godzinie 15.00. Przed godziną 17:00 powódka J. P. została przyjęta przez lekarza, pomimo, że wizytę miała umówioną na godzinę 16:00.

Dowód:- Oświadczenie J. P. złożone na rozprawie w dniu 09 października 2015 r. (k. 127, nagranie rozprawy z dnia 27 rozprawie w dniu 09 października 2015 r., płyta CD , k. 132)

- Zaświadczenie lekarskie z dnia 01 kwietnia 2015 r. (k. 15 sprawy o sygn. akt XP653/15).

- Przesłuchanie świadka K. Ś. (k. 130, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Przesłuchanie powódki J. M. w charakterze strony (k.144-145, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

- Przesłuchanie powódki I. F. w charakterze strony (k.142-144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

- Przesłuchanie powódki J. P. w charakterze strony (k.144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

W dniu 02 kwietnia 2015 r. powódki, stawily się zgodnie z poleceniem Dyrektora Z. K. (1) w siedzibie pozwanego we W..

Powódki w czasie rozmowy z dyrektorem nie wyjaśniły przyczyn wcześniejszego wyjścia z pracy w dniu 1 kwietnia 2015 r. Powódki potwierdziły fakt przekierowywania rozmów z telefonu służbowego na prywatny telefon komórkowy. Nie udzieliły jednak odpowiedzi na pytanie, czy miały zgodę na przekierowywanie rozmów telefonicznych z stacjonarnego telefonu służbowego na prywatny telefon komórkowy. Powódki nie ujawniły, do kogo należy aparat komórkowy służący powódkom do odbierania przekierowywanych rozmów. Nie ujawniły również nr telefonu komórkowego, na który dokonano przekierowania służbowych rozmów telefonicznych. Unikając odpowiedzi na zadawane pytania, same wskazywały na uciążliwość dojazdu z J. do pracy w L. ze względu na odległość 70 km oraz związanymi z tym kosztami.

W dniu 02 kwietnia 2015 r. strona pozwana wręczyła powódkom oświadczenia o rozwiązaniu umów o pracę w trybie art. 52 k.c. w ze z art. 9 ustawy o służbie cywilnej, które zostały podpisane przez powódki.

Pozwany okazał wolę ugodowego zakończenia sprawy i złożył powódkom propozycję rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron.

Powódki złożyły wnioski o rozwiązanie swoich umów o pracę za porozumieniem stron z dniem 15 kwietnia 2015 r.

Następnie wszystkie powódki w dniu 20 kwietnia 2015 r. drogą elektroniczną poinformowały pozwanego o cofnięciu swoich oświadczeń o rozwiązaniu umów o pracę za porozumieniem stron, motywując, iż wnioski o takie zakończeniu stosunku pracy zostały założone przez nie pod presją.

Dowód:- Korespondencja e-mailowa z dnia 20 kwietnia 2015 r. wraz z Oświadczeniem o uchyleniu się od rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron (k. 10-12 sprawy o sygn. akt XP 653/15)

- Oświadczenie o uchyleniu się od rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron (k. 10 sprawy o sygn. akt XP 654/15)

- Oświadczenie o uchyleniu się od rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron (k. 10 sprawy o sygn. akt XP 660/15)

Powódki używały prywatnego telefonu komórkowego do celów służbowych od początku pracy w L..

Powódki nie miały zgody pracodawcy na przekierowywanie rozmów służbowych na prywatny telefon komórkowy. Przekierowania powódki dokonywały na różne numery telefonów komórkowych. Ostatni nr telefonu, na który dokonano przekierowania to numer 572-639-352. Nie ma właściciela tego numeru, to był telefon na kartę.

Raz na pół roku zawsze któraś z powódek kupowała kartę za 5 zł.

Komórkowy aparat telefoniczny, na który były przekierowywane przez powódki rozmowy nie stanowił własności pozwanego.

Dowód:- Przesłuchanie powódki J. M. w charakterze strony (k.144-145, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

- Przesłuchanie powódki I. F. w charakterze strony (k.142-144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

- Przesłuchanie powódki J. P. w charakterze strony (k.144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146)

- Wykaz realizowanych połączeń, nr linii 76 871 85 92 w dniu 01 kwietnia 2015 r. (k. 60 v.-62)

Po 01 kwietnia 2015 r. nie było przekierowań rozmów ze stacjonarnego nr telefonu pozwanego na inne numery telefonów. Obecnie zatrudnione na miejsce powódek pracownice, panie: H. D. i Z. R. (1) wysyłają do Kierownik A. J. o godzinie 7:15 informację, że są obecne w pracy.

Dowód:- Przesłuchanie świadka A. J. (k.124-126, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD)

- Wykaz realizowanych połączeń, nr linii 76 871 85 92 w dniu 01 kwietnia 2015 r. (k. 61 v.-62)

Pozwany oświadczeniem z dnia 13 kwietnia 2015 r., doręczonym powódce J. M., rozwiązał z nią z dniem doręczenia, tj. z dniem 15 kwietnia 2015 r. umowę o pracę zawartą dnia 01 października 2004 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 9 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2014, poz. 1111 z późn. zm.).

Dowód: Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia (k. 8-9, sprawy o sygn. akt XP 653/15)

Pozwany oświadczeniem z dnia 13 kwietnia 2015 r., doręczonym powódce J. P., rozwiązał z nią z dniem doręczenia, tj. z dniem 15 kwietnia 2015 r. umowę o pracę zawartą dnia 05 lipca 1999 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 9 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2014, poz. 1111 z późn. zm.).

Dowód: Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia (k. 8-9, sprawy o sygn. akt XP 660/15)

Pozwany oświadczeniem z dnia 13 kwietnia 2015 r., doręczonym powódce I. F., rozwiązał z nią z dniem doręczenia, tj. z dniem 15 kwietnia 2015 r. umowę o pracę zawartą dnia 01 września 2002 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 9 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2014, poz. 1111 z późn. zm.).

Dowód: Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia (k. 8-9, sprawy o sygn. akt XP 654/15)

Pozwany we wszystkich oświadczeniach o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia wręczonych powódkom dokładnie opisał przebieg zdarzenia jakie miało miejsce w dniu 01 kwietnia 2015 r., tj. samowolne opuszczenie przez wszystkie powódki miejsca pracy przed końcem pracy określonym w obowiązującym je regulaminie pracy. Fakt poświadczenia nieprawdy w rozmowie telefonicznej prowadzonej z Dyrektorem W. O. Panem Z. K. (1), tj. złożenia oświadczenia, że powódki są w miejscu pracy, kiedy faktycznie były nieobecne. Dodatkowo pozwany wskazał na fakt potwierdzenia przez powódki w trakcie spotkania w dniu 20 kwietnia 2015 r. na dokonywanie przekierowań służbowych rozmów telefonicznych na prywatny numer komórkowy bez zgody przełożonych. Dodatkowo powódki w trakcie spotkania nie ujawniły nr telefonu komórkowego, na który dokonywano przekierowywania służbowych rozmów.

Pozwany wskazał również, że wykaz zrealizowanych połączeń z kilku ostatnich tygodni świadczy o tym, że powódki nie świadczyły pracy w godzinach wyznaczonych w regulaminie pracy. Z bilingów wynika, iż powódki pracę faktycznie rozpoczynały o około godziny 8, zamiast o godzinie 7, a kończyły około godziny 14 prawie każdego dnia. Ponadto powódki nie zgłaszały bezpośrednio przełożonemu potrzeby wyjścia prywatnego w celu załatwienia ważnych spraw osobistych.

Wymienione okoliczności stanowiły zdaniem pozwanego ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych wskazanych w regulaminie pracy, tj. powtarzające się regularnie opuszczanie miejsca pracy bez usprawiedliwienia oraz spóźnianie się do pracy.

Dowód: - Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia (k. 8-9, sprawy o sygn. akt XP 653/15)

- Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia (k. 8-9, sprawy o sygn. akt XP 660/15)

- Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia (k. 8-9, sprawy o sygn. akt XP 654/15)

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwa jako nieuzasadnione nie zasługiwały na uwzględnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie zmierzało do jednoznacznego ustalenia czy rozwiązania umów o pracę były uzasadnione i czy zostały naruszone przepisy o rozwiązywaniu umów o pracę, w szczególności czy prawidłowo został zastosowany przez stronę pozwaną przepis art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 9 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2014 r., poz. 1111 z późn. zm.).

Podstawą prawną rozwiązań umów o pracę zawartych na czas nieokreślony doręczonych powódkom w dniu 15 kwietnia 2015 r. był przepis art. 52 §1 pkt 1 k.p. w związku z art. 9 ustawy z dnia 29 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2014 r., poz. 1111 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 3. pkt 1) ustawy o służbie cywilnej pracownika służby cywilnej oznacza osobę zatrudnioną na podstawie umowy o pracę zgodnie z zasadami określonymi w ustawie.

Wszystkie powódki były pracownikami służby cywilnej zatrudnionymi na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony (okoliczność bezsporna).

Zgodnie z przepisem art. 9 wskazanej ustawy w sprawach dotyczących stosunku pracy w służbie cywilnej, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu pracy i inne przepisy prawa pracy. Spory o roszczenia dotyczące stosunku pracy w służbie cywilnej rozpatrywane są przez sądy pracy.

Przesłanki rozwiązania stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej reguluje art. 71 ustawy o służbie cywilnej.

Zgodnie z w/w przepisem art. 71 ustawy o służbie cywilnej ust.7 rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej bez wypowiedzenia z winy urzędnika może nastąpić w razie:

- 1) ciężkiego naruszenia przez urzędnika podstawowych obowiązków członka korpusu służby cywilnej, jeżeli wina urzędnika jest oczywista;
- 2) popełnienia przez urzędnika w czasie trwania stosunku pracy przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnienie, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem;
- 3) zawinionej przez urzędnika utraty uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku, jeżeli nie jest możliwe wyznaczenie urzędnikowi stanowiska uwzględniającego jego przygotowanie zawodowe.

Wszystkie powódki wskazywały, iż pozwany rozwiązując z nimi umowę o pracę bez wypowiedzenia naruszył ustawę o służbie cywilnej poprzez pominięcie jej regulacji i zastosowanie przepisów Kodeksu pracy. Powódki wskazały na przepis art. 116 ustawy o służbie cywilnej, który nakazuje prowadzenie postępowania dyscyplinarnego za naruszenie obowiązków służbowych, co wyklucza możliwość rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, bez przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego. Na uzasadnienie swojego stanowiska powódki powołały orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2008 r, II PK 193/07, z dnia 07 kwietnia 2010 r., sygn. akt I PK 206/09 oraz z dnia 19 kwietnia 2012r., sygn akt II PK 203/11.

Wskazać jednakże należy, iż wskazane przez powódki wyroki Sądu Najwyższego, w szczególności wyrok z dnia 11 marca 2008 r, II PK 193/07 nie zyskał aprobaty w następnych wyrokach Sądu Najwyższego, w szczególności w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 r., sygn. akt. I PK 36/10 [w:LEX nr 611812] Ponadto dalsza linia orzecnicza Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazywała, że Sąd Najwyższy odstąpił od stanowiska wyrażonego w w/w wyroku przytoczonego przez powódki, czemu dał wyraz Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 sierpnia 2010 r.

W wyroku z dnia 02 lipca 2009 r., sygn. akt II PK 316/08, Sąd Najwyższy rozważając możliwość zastosowania wypowiedzenia zmieniającego do umowy o pracę urzędnika zatrudnionego na podstawie ustawy o służbie cywilnej z 2006 r. uznał, że jest to zasadne i możliwe. W motywach tego orzeczenia wskazano, że wobec pracownika korpusu służby cywilnej zatrudnionego na podstawie umowy o pracę pracodawca może zastosować wypowiedzenie zmieniające nawet w sytuacji zarzutu naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej, bowiem w ustawie z 2006 r. brakuje instrumentu prawnego do dokonania zmiany warunków zatrudnienia w drodze jednostronnej decyzji pracodawcy (przeniesienia). Sąd Najwyższy wyraził pogląd, zgodnie z którym odmienna wykładnia kreowałaby znacznie większą stabilizację stosunku zatrudnienia członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w porównaniu z urzędnikami mianowanymi, którzy mogą zostać przeniesieni na inne stanowisko lub do innej miejscowości jednostronną decyzją przełożonego. W ujęciu systemowym to zatrudnienie, którego z źródłem jest akt mianowania, stanowi podstawę korzystniejszą i zapewniającą większą niż umowa o pracę stabilność warunków zatrudnienia. Zatem z wyartykułowanych powodów nie daje się zaakceptować taka wykładnia norm ustawy o służbie cywilnej z 2006 r., która akceptowałaby niejako odwrotną regułę. Prowadziłoby to do uniemożliwienia dokonania jednostronnej, uzasadnionej zmiany warunków zatrudnienia pracownika korpusu służby cywilnej, podczas gdy zamiana taka jest możliwa i dopuszczalna wobec urzędnika tej służby[w:LEX nr 5333093].

Wspomniany powyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 r., sygn. akt. I PK 36/10 podtrzymywał stanowisko wyrażone w wyroku z dnia 02 lipca 2009 r., sygn. akt II PK 316/08, a to poprzez tezę, że (...) „do członków korpusu służby cywilnej nie będących urzędnikami służby cywilnej stosuje się przepisy Kodeksu pracy dotyczące rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem.”(...) W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł, (...) „iż regulacja ustawy o służbie cywilnej z 2008 r. w stosunku do urzędników (pracownicy mianowani) obejmuje rozwiązanie stosunku pracy z zachowaniem trzymiesięcznego kresu wypowiedzenia, (art. 71 ust. 1 i ust. 2 ustawy o służbie cywilnej) oraz rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia (art.71 ust. 7 ustawy o służbie cywilnej). W kontekście tych regulacji milczenie ustawy w zakresie rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem służby cywilnej, nie będącym urzędnikiem służby cywilnej przemawia za nieuregulowaniem tej problematyki bezpośrednio w ustawie o służbie cywilnej, co oznacza, stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy, pozostawienie - inaczej niż wobec urzędników służby cywilnej - regulacji przewidzianej w Kodeksie pracy. Nie ma bowiem przekonujących racji za takim wyjaśnieniem regulacji w ustawie rozwiązania stosunku pracy z urzędnikiem a nieuregulowania tego wobec pracowników umownych, że tylko ci ostatni podlegają szczególnej ochronie przed rozwiązaniem stosunku pracy szczególnej w porównaniu z urzędnikami. Tymczasem w dotychczasowej - także ujmowanej historycznie - praktyce legislacyjnej pracownicy zatrudnieni na podstawie mianowania, tak jak obecnie urzędnicy służby cywilnej, uzyskiwali wyższy standard ochrony stosunku pracy przed jego rozwiązaniem. Jeżeli zatem urzędnicy służby cywilnej podlegają tak jak inni członkowie korpusu służby cywilnej odpowiedzialności dyscyplinarnej a mimo to „podlegają” regulacji przewidującej rozwiązanie stosunku pracy, to powinno się uznać, że niebędący urzędnikami członkowie korpusu służby cywilnej także podlegają regulacji przewidującej rozwiązanie stosunku pracy, z tym tylko, że w ich przypadkach jest to regulacja powszechnego prawa pracy zawarta w odpowiednich przepisach kodeksu pracy.”(...) [w: Legalis nr 397134].

W wyroku z dnia 15 marca 2015 r., sygn. akt I PK 192/10, w którym Sąd Najwyższy rozpatrywał sprawę dotyczącą możliwości rozwiązania stosunku pracy w trybie natychmiastowym z winy pracownika służby cywilnej w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej w uzasadnieniu prawnym w pełni zaakceptował stanowisko wyrażone w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 02 lipca 2009 r., sygn. akt II PK 316/08, oraz z dnia 24 sierpnia 2010 r., sygn. akt. I PK 36/10. Podzielił wskazaną w nich argumentację z zakresu interpretacji systemowej i historycznej. Sąd wskazał również na, iż podobny pogląd wyraża K. Rączka [w:] J. Jagielski, K. Rączka: ustawa o służbie cywilnej. Komentarz. Warszawa 2010, s. 298 i 299. [w: LEX:1162172].

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 19 kwietnia 2012 r., II PK 203/11: dopuszczalne jest zwolnienie pracownika służby cywilnej bez konieczności wszczęcia procedury dyscyplinarnej. Nie jest ona konieczna, nawet jeśli naruszył on swoje obowiązki wynikające z przynależności do korpusu.[w:LEX nr 1297766, G. Prawna 2012/123/8].

Mają powyższą już ugruntowaną linię orzecniczą Sądu Najwyższego na uwadze, należy uznać, że argumenty powódek, że strona pozwana w sposób naruszający przepisy prawa pracy zastosowała wobec nich przepisy kodeksu pracy, a nie przepisy ustawy o służbie cywilnej nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd dokonał oceny przyczyn rozwiązania z powódkami umów o pracę w kontekście przesłanek z art. 52 kodeksu pracy.

Zgodnie z art. 52 §1 pkt 1 kp pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie naruszenia przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych.

Powyższy artykuł określa, iż pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych. Wynika stąd wprost - co znajduje potwierdzenie w ustalonym orzecznictwie sądowym - że w tym przepisie są dwie przesłanki dopuszczalności rozwiązania umowy o pracę: naruszenie podstawowego obowiązku i powaga tego naruszenia, rozumiana jako znaczny stopień winy pracownika. W razie rozwiązania umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., ocena rodzaju i stopnia winy pracownika powinna być dokonana w stosunku do naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, jak i z uwzględnieniem zagrożenia lub naruszenia interesów pracodawcy. (wyrok SN z 19.08.1999; I PKN 188/99; OSNP 2000/22/818, M.Prawn. 2000/12/749).

Zgodnie z treścią art. 100 § 1 k. p. pracownik jest obowiązany wykonywać pracę sumiennie i starannie oraz stosować się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy, jeżeli nie są one sprzeczne z przepisami prawa lub umową o pracę. Pracownik jest obowiązany w szczególności przestrzegać regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku, przestrzegać przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a także przepisów przeciwpożarowych, dbać o dobro zakładu pracy, chronić jego mienie oraz zachować w tajemnicy informacje, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę art. 100 § 2 pkt. 2 - 4 kp).

Zgodnie z art. 100 kp, pracownik ma obowiązek przestrzegania czasu pracy. Pracownik ma więc obowiązek punktualnego przychodzenia do pracy, przebywania w faktycznej dyspozycji pracodawcy w określonym miejscu i czasie, dostosowania się do wyznaczonych przerw w pracy, a przy spełnieniu warunków przepisu art. 151 kp - podejmowania pracy w godzinach nadliczbowych.

Nieobecność pracownika w miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy w ustalonych przez pracodawcę godzinach pracy jest usprawiedliwiona tylko, gdy wynika to z przepisów prawa pracy (ww. rozp. MPiPS z 15.5.1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy, oraz inne przepisy szczególnie) albo na mocy decyzji pracodawcy, który zaakceptował przyczyny absencji zgłoszone przez pracownika [w: Kodeks pracy. Komentarz, 2015 prof. dr hab. Wojciech Muszalski]. Warto w tym miejscu przytoczyć stanowisko doktryny, zgodnie z którym: (...) „istotą tego obowiązku jest przestrzeganie czasu pracy ustalonego w zakładzie pracy, a nie czasu pracy wynikającego z przepisów powszechnie obowiązujących. W ramach realizacji tego obowiązku pracownik obowiązany jest nie spóźniać się do pracy, pozostawać na stanowisku pracy do wyznaczonego czasu, poza ustalonymi przerwami nie opuszczać samowolnie stanowiska pracy, przestrzegać długości przerw w pracy, nie poświęcać czasu pracy na czynności prywatne. Postępowanie w sposób sprzeczny z treścią tego obowiązku ma znaczenie nie tylko pod kątem oceny wykonania zobowiązania pracownika, ale również wpływu na interes pozostałych pracowników, którzy niejednokrotnie będą narażeni będą skutki z tym związane. Dezorganizacja procesu pracy przez pracownika, który nie przestrzega czasu pracy jest szczególnie wyraźnie widoczna przy pracy zespołowej, w której właściwa koordynacja poszczególnych czynności umożliwia osiągnięcie zamierzonego celu.” (...) [w: Kodeks pracy. Komentarz, 2015 prof. dr hab. Arkadiusz Sobczyk, dr Dominika Dörre-Kolasa, dr Monika Gładoch, Paweł Korus, prof. dr hab. Leszek Mitrus, prof. dr hab. Jakub Stelina, prof. dr hab. Marcin Zieleniecki].

W doktrynie akcentuje się, że obowiązek punktualnego stawienia się do pracy aktualizuje się zarówno w miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy, jak i w trakcie podróży służbowych czy dyżurów pracowniczych. Spóźnienie się do pracy mogą usprawiedliwić tylko wyjątkowo ważne przyczyny, takie jak np. zakłócenie w funkcjonowaniu

komunikacji czy też nagła choroba członka rodziny, któremu pracownik musiał udzielić pomocy. Pracodawca lub kierownik pracownika może uznać, że przyczyna podana przez pracownika nie usprawiedliwia jego spóźnienia się do pracy, i zastosować wobec niego sankcje porządkowe [w:W. Masewicz, Jaki obowiązuje cię czas pracy, Warszawa 1967, s. 123].

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia z 9 grudnia 1976 r., sygn. akt I PRN 111/76, niepubl.: rozwiązując z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 KP, zawsze należy brać pod uwagę, czy na tle całokształtu okoliczności pracownikowi zobowiązanemu do przestrzegania ustalonego czasu pracy można przypisać winę umyślną lub rażące niedbalstwo w niedopełnieniu tego obowiązku.

Za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych będzie zwykle uważane opuszczenie bez usprawiedliwienia dwóch lub więcej dni pracy, a także częste spóźnianie się do pracy, stałe przedłużanie przerw w pracy lub wcześniejsze opuszczenie miejsca pracy (vide: Z. Salwa, Nawiązanie i rozwiązanie umowy o pracę, Bydgoszcz 2000, s. 137.)

W niniejszej sprawie, jak wynika z zebranego materiału dowodowego, powódki nie tylko w dniu 1 kwietnia 2015 r. lecz w innych dniach od dłuższego czasu notorycznie przyjeżdżały do pracy ze znacznym opóźnieniem (często ponad 30-minutowym), a także świadomie i celowo opuszczały miejsce pracy dużo przed godziną 15-stą.

Okoliczności faktyczne sprawy Sąd ustalił w oparciu przedstawioną dokumentację dotyczącą przebiegu zatrudnienia powódek. Ustalając okoliczności rozwiązania umów o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika Sąd oparł się na wydrukach bilingów telefonu nr (...) ponadto na zeznaniach świadków, z tym zastrzeżeniem, że dał jedynie w bardzo ograniczonym zakresie wiarę zeznaniom powódek, gdyż stały one w sprzeczności z zeznaniami świadków A. J., Z. K. (2), H. D., i Z. R. (1). Sąd dał wiarę zeznaniom składanym przez świadków, były one spójne i logiczne, wzajemnie się uzupełniały.

Okolicznością bezsporną jest, iż wszystkie powódki były pracownicami służby cywilnej z długoletnim stażem pracy, a także powódki nie zaprzeczyły, że w dniu 01 kwietnia 2015 r. opuściły miejsce pracy około godziny 14-stej, a zgodnie z obowiązującym je rozkładem czasu pracy powinny świadczyć do godziny 15.00.

Spornym pozostawało, czy powódki w sposób ciężki naruszyły podstawowy obowiązek przestrzegania czasu i dyscypliny pracy poprzez samowolne opuszczanie miejsca pracy bez zgody przełożonego.

Bilingi rozmów telefonicznych prowadzonych ze stacjonarnego numeru (...) sposób ewidentny dowodzą o fakcie przekierowywania rozmów służbowych na różne numery komórkowe, ostatnim numerem komórkowym, na który dokonano przekierowania był nr wskazany przez powódki na rozprawie w dniu 06 października 2015 r. oraz w wykazie rozmów z dnia 01 kwietnia 2015 r., tj nr 0 572 639 352 (k.60 v.-62) Nie była to jednorazowa sytuacja. Co więcej, załączone bilingi potwierdzają w sposób nie budzący wątpliwości, że przekierowywanie rozmów służbowych następowało wielokrotnie, można stwierdzić, że wręcz systematycznie i miało miejsce rano od godziny 7:30 a po południu od godziny 14 (Wykaz realizowanych połączeń - nr linii 76 871 85 92, k. 41-63).

Okolicznością nie zaprzeczoną przez powódki jest, że powódki nie miały zgody przełożonych na przekierowywanie rozmów służbowych na prywatny nr telefonu komórkowego.

W kontekście powyższego, Sąd nie dał wiary zeznaniom powódek, odnośnie wskazanego przez nie powodu przekierowywania rozmów telefonicznych, tj. możliwości odbierania przez nie telefonów, kiedy wykonywały czynności porządkowe w magazynie, tym bardziej, że w oddziale (...) pracowały we trzy i mogły pracę zorganizować w taki sposób, aby jedna z nich była w biurze przy telefonie stacjonarnym, który był do dyspozycji, a pozostałe pracownice mogły w tym czasie wykonywać czynności w archiwum.

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez świadków H. D. oraz Z. R. (1), które, zgodnie wskazały, że powódki pracę rozpoczynały najwcześniej o godzinie 7:30, a wychodziły z pracy około godziny 14-stej. Nie była to sytuacja

jednorazowa. Świadek H. D. zeznała, że taki stan trwał od początku pracy powódek w L. (vide: przesłuchanie świadka Pani H. D., k. 128-129, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD; przesłuchanie świadka Pani Z. R. (1), k.129 - 130, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD).

W kontekście zeznań świadków H. D. i Z. R. (1), zestawienia z billingów rozmów telefonicznych należy tłumaczyć w ten sposób, że każdorazowo, kiedy powódki opuszczały miejsce pracy około godziny 14-stej, dokonywały bez wiedzy przełożonego przekierowania rozmów na telefon komórkowy, aby móc odbierać telefony służbowe z telefonu komórkowego ukrywając w ten sposób fakt, że nie ma ich w pracy. Jednocześnie też przyjeżdżając do pracy po godzinie 7.00 rano miały też możliwość w czasie drogi do L. odbierać telefony służbowe również ukrywając w ten sposób, że nie ma ich jeszcze w pracy. Godziny przekierowań wynikające z billingów potwierdzają fakt, przyjazdów powódek około godziny 7.30 i wyjazdów około godziny 14-stej.

Istotnym również jest, że powódki zgodnie z oświadczeniem Dyrektora Z. K. (1) nie mogłyby uzyskać zgody na wcześniejsze kończenie pracy, bowiem byłoby to wbrew odgórnym zaleceniom nałożonym przez Archiwum Państwowe na pozwanego (vide:Przesłuchanie świadka Pana Z. K. (1) (k.126-128, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD).

Powódki w dniu 01 kwietnia 2015 r. bez uzyskania zgody przełożonego samowolnie opuściły miejsce pracy. Co prawda powódki zgodnie oświadczyły, iż zgodę na wcześniejsze opuszczenie miejsca pracy uzyskały od bezpośrednio przełożonej A. J., a w dniu 01 kwietnia 2015 r. próbowały telefonicznie jedynie potwierdzić możliwość wcześniejszego wyjścia z pracy bądź poprzez rozmowę z A. J. bądź przez rozmowę z Dyrektorem K., a z niezależnych od nich względów (w rozmowie telefonicznej zostały poinformowane, że A. J. jest na urlopie, a dyrektor jest nieuchwytny) nie mogły z wymienionych osób poprosić o możliwość wcześniejszego zakończenia pracy (przesłuchanie J. M. w charakterze strony (k.144-145, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146; przesłuchanie I. F. w charakterze strony, k.142-144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146; przesłuchanie J. P. w charakterze strony, k.144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146).

Sąd nie dał jednak wiary powódkom w tym zakresie, gdyż ich zeznania były wprawdzie zgodne, lecz nielogiczne i niezgodne z doświadczeniem życiowym. Skoro bowiem – jak twierdzą powódki – miały one zgodę przełożonego na wcześniejsze opuszczenie pracy w dniu 1 kwietnia 2015 r. nie musiały dzwonić w tym dniu i upewniać się, czy mogą one opuścić pracę około godziny 14-stej. Jednocześnie świadek A. J. wyraźnie wskazała w swoich zeznaniach, że nie udzielała powódkom zgody na takie opuszczenie wcześniejsze pracy. Dlatego też Sąd nie dał wiary zeznaniom powódek, że miały one wcześniejszą zgodę A. J. na opuszczanie miejsca pracy, w szczególności w dniu 1 kwietnia 2015 r. Nawet jednak gdyby przyjąć za prawdziwe zeznania powódek, że faktycznie w dniu 1 kwietnia 2015 r. starały się o zgodę przełożonych na wcześniejsze opuszczenie pracy, ale jej nie uzyskały, gdyż zostały wprowadzone w błąd, że dyrektor jest nieuchwytny, a A. J. jest na urlopie, należy podkreślić, że miały one świadomość tego, że opuszczają miejsce pracy bez zgody przełożonego i jest to naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych.

Sąd nie uwzględnił również argumentów powódek, że wszystkie musiały opuścić miejsce pracy z uwagi na fakt, że tylko jedna z nich w tym dniu miała wyznaczoną wcześniej wizytę u lekarza. Bez znaczenia pozostaje tutaj fakt, iż powódki dojeżdżały do miejsca pracy z J. odległej od L. o 70 km jednym środkiem transportu w celu w celu zminimalizowania kosztów przejazdu. Mając na uwadze powyższe powinny tak planować załatwianie spraw osobistych, w tym wizyt u lekarza, by nie kolidowało to z czasem pracy. Ponadto powódki są wieloletnimi pracownikami, powinny zatem dochować staranności w powiadomieniu swojej bezpośredniej przełożonej o konieczności wcześniejszego wyjścia z pracy. Mogły to uczynić kilka dni wcześniej za pomocą chociażby poczty elektronicznej, mogły również w dniu kwietnia 2015 r. po bezskutecznych próbach rozmów z przełożonymi zatelefonować do kadr i poinformować osoby tam pracujące o konieczności wcześniejszego opuszczenia miejsca pracy.

Powódki w dniu 01 kwietnia 2015 r. nie kontaktowały się z kadrą pozwanego w celu poinformowania o konieczności wcześniejszego wyjścia z pracy z powodu wizyty u lekarza J. P., co zresztą powódki potwierdziły w trakcie ich przesłuchania na rozprawie w dniu 24 listopada w charakterze strony (vide: przesłuchanie J. M. w charakterze strony

(k.144-145, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146; przesłuchanie I. F. w charakterze strony, k.142-144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146; przesłuchanie J. P. w charakterze strony, k.144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146). Taki telefon został wykonany, po powrocie powódek do pacy na polecenie Dyrektora K.. Wówczas powódka I. F. powiedziała kadrowej, że powódki opuściły miejsce pracy, bowiem ona miała umówioną wizytę u stomatologa. W czasie rozmowy za kadrową nie padła informacja o tym, że J. P. miała w tym dniu wizytę u lekarza. Kadry pozwanego o niezdolności do pracy J. P. powzięły wiadomość w dniu 02 kwietnia 2015 r., kiedy to po rozmowie z dyrektorem K. przedłożyła zaświadczenie lekarskie, zgodnie z którym była niezdolna do pracy od dnia 02 kwietnia do dnia 08 kwietnia 2015 r. (vide: przesłuchanie świadka Pani K. Ś., k. 130, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD).

Świadek A. J., w dniu 01 kwietnia 2015 r. wbrew twierdzeniom powódek przebywała w pracy. Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez świadków A. J. oraz Z. K. (1), którzy zgodnie zeznali, że powódki w dniu 01 kwietnia 2015 r. nie skontaktowały się z nimi telefonicznie w celu poinformowania o konieczności wcześniejszego wyjścia z pracy (vide: przesłuchanie świadka Pani A. J., k.124-126, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD; przesłuchanie świadka Pana Z. K. (1) (k.126-128, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD).

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu, już sam fakt samowolnego opuszczenia przez powódki miejsca pracy w dniu 1 kwietnia 2015 r. bez uzasadnionej przyczyny mógł stać się podstawą do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Niezależnie jednak od powyższego, strona pozwana wykazała, że powódki nie tylko w tym dniu, lecz w długim okresie czasu przed 1 kwietnia 2015 r. opuszczały miejsce pracy przed godziną 15-stą (tj. około godziny 14-stej) i przyjeżdżały około godziny 7.30.

W ocenie Sądu, mając na uwadze przepis art. 100 kp, a także utrwaloną linię orzecniczą i judykaturę, takie postępowanie pracownika należy uznać za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych.

Powódki opuszczały samowolnie miejsce pracy przed jej zakończeniem i przyjeżdżały do pracy spóźnione o około 30 minut w pełni świadome tego, że naruszają dyscyplinę pracy, zatem w ich działaniu należy dopatrywać się winy umyślnej i celowego działania.

Strona pozwana w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę dodatkowo wskazała jako przyczynę rozwiązania umów o pracę, oświadczenie złożone Dyrektorowi K. przez J. P., że wszystkie powódki są w pracy, gdy tymczasem wszystkie przebywały poza miejscem pracy oraz niezaprzeczenie przez pozostałe powódki ww. oświadczeniu J. P..

W ocenie Sądu, materiał dowodowy wykazał jednoznacznie powyższą okoliczność, gdyż wskazali na tę okoliczność nie tylko świadkowie, ale również powódki.

W ocenie Sądu, wskazanie pracodawcy w takich okolicznościach nieprawdy, nie tylko potwierdza wcześniejsze ustalenia, że powódki notorycznie opuszczały stanowisko pracy i były już nauczone twierdzić będąc w drodze do domu, że nadal są w pracy, ale też sam w sobie jest to dodatkowa okoliczność obciążająca powódki, poważa ich wiarygodność (vide: częściowo przesłuchanie świadka A. J., k.124-126, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD; przesłuchanie świadka Z. K. (1) (k.126-128, nagranie rozprawy z dnia 06 października 2015 r. k. 132 płyta CD; przesłuchanie J. M. w charakterze strony, k.144-145, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146; przesłuchanie I. F. w charakterze strony, k. 142-144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146, przesłuchanie J. P. w charakterze strony, k.144, nagranie rozprawy z dnia 24 listopada 2015 r., płyta CD, k. 146).

Ponadto na spotkaniu w dniu 02 kwietnia 2015 r. we W. w siedzibie pozwanego powódki potwierdziły fakt przekierowywania rozmów służbowych na prywatny telefon komórkowy. Żaden z przedłożonych powódek nie wyraził zgody na takie przekierowywania rozmów. To zdaniem pozwanego stanowiło dodatkowe obciążenie odpowiedzialnością za skutki wadliwego realizowania obowiązków pracowniczych.

W dniu 1 kwietnia 2015 r. pracodawca uzyskał pewność, że powódki nie świadczą pracy w godzinach wyznaczonych w regulaminie pracy i dokonując analizy posiadanych bilingów rozmów telefonicznych upewnił się, że powódki faktycznie rozpoczynają pracę około godziny 7.30-7.40 zamiast o 7.00, a kończą około godziny 14, zamiast o 15.

Zatem należy uznać, że pozwany zachował jednomiesięczny termin do złożenia powódkom oświadczenia o rozwiązaniu umów o pracę, gdyż okoliczności stanowiące podstawę rozwiązania umowy o pracę jednoznacznie wynikają ze zdarzenia z dnia 1 kwietnia 2015 r. Wcześniej pracodawca jedynie „podejrzewał”, że powódki naruszają dyscyplinę pracy, lecz nie miał on wiedzy i dowodów na okoliczności potwierdzające to naruszenie.

W niniejszej sprawie podstawą ustalenia przyjętego przez Sąd stanu faktycznego, stały się uznane przez Sąd za w pełni wiarygodne zeznania świadków A. J., Z. K. (1), K. Ś., H. D. i Z. R. (1), których spójność, logika, wzajemne uzupełnianie się i korespondencja z pozostałym materiałem dowodowym sprawy dowiodły, iż relacje tych świadków odzwierciedlają faktyczny przebieg zdarzeń. Dająca się niekiedy zauważyć nieprecyzyjność zeznań w/w świadków, zachowujących w pamięci na ogół pewien zarys, czy jedynie główne okoliczności zdarzenia, bez powoływania się na szczegóły świadczyły o swobodzie ich relacji, odtwarzaniu jedynie zdarzeń faktycznie im znanych. Należy również zwrócić uwagę, co zdaje się potwierdzać doświadczenie życiowe, że w sytuacji, gdy dane zdarzenie nie dotyczy bezpośrednio konkretnie wskazanej osoby, będącej jedynie jej świadkiem-observatorem lub też, która wiadomość o nim powzięła wyłącznie z relacji innych osób, to wówczas szczegóły mającego miejsce zajścia, wydarzenia znacznie szybciej zacierają się w pamięci tej osoby, aniżeli działałoby się to w przypadku osoby bezpośrednio dotkniętej taką sytuacją.

Wszyscy świadkowie zgodnie zeznali, że powódki nie tylko samowolnie opuściły pracę na około godzinę przed jej zakończeniem w dniu 1 kwietnia 2015 r. lecz również robiły to wcześniej bez zgody przełożonych.

Odnosnie z kolei zeznań powódek, Sąd uznał je za miarodajne jedynie w zakresie w jakim pozostawały zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, odmawiając im waloru wiarygodnych w szczególności w zakresie w jakim powódki wskazywały, że miały one zgodę na wcześniejsze opuszczanie pracy od przełożonych.

Nadto Sąd oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy dał wiarę w całości przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentów, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Sąd w punkcie II sentencji wyroku sąd zasądził od każdej z powódek, J. M., J. P., I. F. na rzecz strony pozwanej kwotę po 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 kpc w związku z z §11 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. z dnia 25 lutego 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. Poz. 490)

Sąd uwzględnił stawki obowiązujące przed zmianą w/w Rozporządzenia wprowadzoną Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 31 lipca 2015 r.) z uwagi na treść par. 2 w/w rozporządzenia zmieniającego, który stanowi, że do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Niniejsza sprawa została wszczęta w I instancji przed 1 sierpnia 2015 r. zatem mają do niej zastosowanie przepisy przed wprowadzoną zmianą.

W punkcie III sentencji wyroku, Sąd orzekł, na podstawie przepisu art. 113 w ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), iż nieuiszczone koszty sądowe w sprawie Ponosi Skarb państwa.